

— Добре е, казва старицата и предпазливо поема към рѣката. Тя трѣбва да мине край развалинитѣ на старата джамия, край запустѣлото гробище съ високи бѣли камъни, край самото гнѣздо на кукумявката.

Нѣщо сякашъ пърпа въ гърдитѣ ѝ. Крѣвта въ слѣпитѣ ѝ очи започва да чука тежко и бавно, като старъ часовникъ. Въ това чукане тя поразително ясно чувствува минаващитѣ минути. Всѣко чукване е капка крѣвъ, всѣко чукване е ударъ на весла по водитѣ на великата славянска рѣка, всѣко чукване е единъ лакетъ по-близко до брѣга. Защото тя знае, че когато свѣтлината на кандилото е изгрѣла въ прозореца ѝ, отъ оня брѣгъ се е откъртила една малка лодка и е тръгнала къмъ Русчукъ.

Баба Тонка приближава гробището.

Страшно.

— Ку-ку-мяу!

— За главата си! — старицата е малко бледа. Може би и малко смутена отъ суевѣренъ страхъ. Но крѣвта въ слѣпитѣ очи бие: лодката ще дойде и ти трѣбва да я посрещнешъ!

Първитѣ камъни на гробището се очертаватъ.

Нѣкой леко се покашля.

Баба Тонка се затичва. Сѣнката на единъ зидъ я покрива като съ черна завеса. Сега вече не ѝ е страшно. Зловещитѣ мѣста не сж тъй страшни, когато си при тѣхъ. Кукумявката изпищява надъ главата ѝ, ала тя и не помисля за нея. Другиятъ въпросъ е по-страшенъ: кой се покашля?

Тя се вторачва въ тъмнината, различава силуетитѣ на две заптиета и въздъхъ;